

Arrest

nr. 101 836 van 26 april 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 7 februari 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 januari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 maart 2013 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 11 maart 2013.

Gelet op de beschikking van 28 maart 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 april 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. VROMBAUT en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter in gebreke blijft. Hij beperkt zich immers louter tot het

poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van zijn eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen en het uiten van blote beweringen. Dergelijk verweer is echter niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekers asielrelaas, te ontkrachten. De motivering inhoudende weigering van de vluchtelingstatus zoals opgenomen in de bestreden beslissing blijft derhalve onverminderd staande en wordt beschouwd als zijnde hier hernomen.

Van een kandidaat-vluchteling wordt bovendien verwacht dat hij volledige medewerking verleent bij het onderzoek van een asielaanvraag. Uit het administratief dossier blijkt een gebrekkige medewerking doordat verzoeker geen enkel document voorlegde dat zijn beweerde identiteit en nationaliteit kan staven. De medewerkingsplicht vereist van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas en dat hij dit poogt te staven met elk document die hij in zijn bezit heeft of kan verwerven. Het vaststellen van de identiteit en nationaliteit is een essentieel element in elke procedure. Het ontbreken van enig document hieromtrent, zonder dat daarvoor een aannemelijke reden aanwezig is, ondermijnt de geloofwaardigheid van het asielrelaas (RvS 15 juli 1992, nr. 40.037; RvS 5 juni 2001, nr. 96.146).

De ongeloofwaardigheid van het relaas wordt bevestigd door de vaststelling dat de verklaringen die verzoeker in de loop van zijn asielprocedure aflegde behept zijn met opmerkelijke vaagheden alsook tegenstrijdigheden. Wat de brief betreft die hij ter staving voorlegde merkt de Raad tenslotte op dat deze elke bewijswaarde ontbeert gezien verzoeker niet eens aantoonde dat hij de daarin vermelde M.A.M. is. Het asielrelaas is ongeloofwaardig en kan daarom geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

Deze vaststellingen volstaan op zich om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Gelet op het voorgaande lijkt verzoeker niet in staat om aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar zijn beweerde land van herkomst, Pakistan."

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 6 maart 2013 verwijst verzoekende partij naar het verzoekschrift, benadrukt zij dat de brief van haar advocaat niet werd onderzocht, en stelt zij dat haar zaak en de voorgelegde stukken niet naar behoren werden onderzocht.

Verwerende partij betoogt dat in tegenstelling tot wat verzoeker beweert de brief van de advocaat wel degelijk werd onderzocht zoals blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing. Voorts wijst zij naar de andere motieven in de bestreden beslissing met betrekking tot de neergelegde stukken, inzonderheid de laatste paragraaf van de bestreden beslissing. Tot slot wijst verwerende partij erop dat de bewijslast bij de verzoekende partij ligt en dat het haar taak is om coherente en geloofwaardige verklaringen af te leggen.

De Raad deelt de mening van verwerende partij. Immers uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de door verzoekende partij neergelegde stukken wel degelijk werden onderzocht en zijn asielrelaas ongeloofwaardig is. Uit het administratief dossier blijkt een gebrekkige medewerking doordat verzoeker geen enkel document voorlegde dat zijn beweerde identiteit en nationaliteit kan staven. De medewerkingsplicht vereist van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas en dat hij dit poogt te staven met elk document die hij in zijn bezit heeft of kan verwerven. Het vaststellen van de identiteit en nationaliteit is

een essentieel element in elke procedure. Het ontbreken van enig document hieromtrent, zonder dat daarvoor een aannemelijke reden aanwezig is, ondermijnt de geloofwaardigheid van het asielrelaas (RvS 15 juli 1992, nr. 40.037; RvS 5 juni 2001, nr. 96.146).

De ongeloofwaardigheid van het relaas wordt bevestigd door de vaststelling dat de verklaringen die verzoeker in de loop van zijn asielprocedure aflegde behept zijn met opmerkelijke vaagheden alsook tegenstrijdigheden. Wat de brief betreft die hij ter staving voorlegde merkt de Raad tenslotte op dat deze elke bewijswaarde ontbeert gezien verzoeker niet eens aantoonde dat hij de daarin vermeldde M.A.M is. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond.

Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Pakistan.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig april tweeduizend dertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS